

תת"ע 4848/10/18 - נועה קנר נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 4848-10-18 מדינת ישראל נ' נועה קנר
תיק חיצוני: 11117027661

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת	נועה קנר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 7.11.18.

כנגד המבקשת הוגש ביום 10.10.18 כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה מיום 17.1.18

ישיבת הקראה נקבעה ליום 7.11.18, אך המבקשת לא התייצבה לדין, ובנסיבות בהן הוצג אישור מסירת הזמנה לדין אשר לא נדרש, נשפטה המבקשת בהיעדרה, ונדונה לקנס כספי.

על פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הודבק בכתובתה של המבקשת, לאחר ביקור שלישי, ביום 9.12.18.

בבקשה מיום 12.11.19 טענה הנאשמת, כי מעולם לא קיבלה זימון לבית המשפט, וגם לא קיבלה הודעה על פסק הדין בדואר; ולא אחזה בטלפון בזמן נהיגה; וכי הדוח כתוב באי דיוקים רבים; ובשעת העבירה נמצאה במקום אחר, כעולה מקבלה שצורפה לבקשה; ובניגוד לנטען בדו"ח, מזג האוויר לא היה נאה אלא גשום וחורפי, חשוך, ורוב סיכוי עם היווצרות אדים על חלונות הרכב.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי מועד הדין שנקבע נשלח לכתובתה של המבקשת וחזר בציון לא נדרש, המהווה המצאה כדין; וכי אין באמירות הסתמיות מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל כדי להביא לביטול פסק הדין.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בענייננו, כפי שעולה מאישור המסירה בתיק בית המשפט, הזמנה לדין נשלחה למבקשת וחזרה בציון 'לא נדרש'.

כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)). בענייננו, המבקשת לא הוכיחה כי לא קיבלה את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקבלה, ולא הציגה כל ראיה שיש בה כדי להוכיח כי היא לא קיבלה את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בה, ואין באמירה בעלמא, אף ללא תצהיר, כי "מעולם לא קיבלתי זימון לבית המשפט" כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי. לא רק שהמבקשת לא הוכיחה כי ההזמנה לדין לא הגיעה אליה ועל כן לא סתרה את "חזקת המסירה", אלא שמרישומי רשות הדואר מסתבר כי לא נדרשה את ההזמנה לדין. היינו, דבר הדואר לא נדרש על ידה, ולפיכך אי קבלת ההזמנה לדין נעוצה במחדלה.

וראו עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון -

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. "

וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 21632-09-11 **מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.2011), כב' השופט כמאל סעב -

"המערער זומן כדין ובהתאם למצוות תקנה 44 (א) לתקנות, הזימון לא נדרש ולכן היה רשאי בימ"ש השלום לדון אותו בהיעדר. אין למערער כל הסבר או הצדק סביר להיעדרותו מן הדין.

כמו כן, עיון בנספחי הודעת הערער מראה כי הזימון לא נדרש וכי אם יש למערער על מי להלין, ראש ובראשונה היה עליו להלין על עצמו."

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018)).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בעניינו, השוטר האוכף רשם בדו"ח: "אני בניידת מס' 051 יושב ליד הנהג ובעת שאני נוסע בכביש הנ"ל במסלול השמאלי וכשאני במקביל לרכב הנל אני מבחין שהנהגת הנוהגת ברכב מניחה את הטלפון הנייד על הצוואר בצד שמאל ומשתמשת בטלפון הנייד שלא באמצעות דיבורית. הוראתי לנהגת לעצור בצד הדרך במקום בטוח. נשמר קשר עין עד לעצירת הרכב. הוסברה מהות העבירה ונרשם דוח זה. ראות טובה מזג אויר נאה חלון נהג שקוף". מדובר, אם כן, במצב שהשוטר ראה את ביצוע העבירה כשהוא במקביל לרכב משמאל והיתה לו אפשרות ברורה להבחין בוודאות באחיזה ובשימוש בטלפון; ולבד מאמירתה הסתמית של המבקשת, לפיה בניגוד לכתוב בדו"ח מזג האויר באותו היום היה חורפי וגשום, וחשן ללא תאורת דרך, ורוב סיכוי עם היווצרות אדים על חלונות הרכב, לא צורפו לבקשה שבפני אסמכתאות התומכות בטענה זו. משנמנעה המבקשת מלתמוך בקשתה באסמכתאות ולא הגישה ראיות לסתור את האמור בדו"ח, אין בסיס המקיים את עילת הביטול, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין. (ראו עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 נסאר נבואני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.12.2018)).

בנוסף, אינני סבורה כי נגרם למבקשת עיוות דין חמור, ואין בטענתה בנוגע לסמיכות הזמנים בין שעת עריכת הדו"ח לבין השעה שבה ביקרה בחנות ברמה"ש לפי קבלה שצורפה (בשעה 19:55), כדי להוביל למסקנה כי יש לזכותה, שכן מעיון בדו"ח עולה כי שעת ביצוע העבירה היתה 18:20, למעלה משעה וחצי לפני שעת הביקור בחנות.

מעבר לזאת, כפירתה של המבקשת אינה מתיישבת עם הדברים שנרשמו מפיה במעמד רישום הדו"ח ולפיהם: "תגובת הנהגת - שמעתי רדיו", ולא נשמעה הכחשה מפי המבקשת במועד קבלת הדו"ח.

גם העונש שהושת על המבקשת סביר ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין, שעה שהוטל עליה הקנס המקורי הקבוע בצד העבירה.

לכך יש להוסיף, כי הבקשה הוגשה למעלה משנה לאחר שניתן פסק הדין בהיעדר.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תש"פ, 26 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.